

Forvaltningsloven

Forvaltningsloven er en lov om sagsbehandling, der sikrer, at særligt parter i afgørelsessager, har nogle grundlæggende rettigheder.

Loven gælder derfor som hovedregel kun for behandling af de sager, hvori træffes afgørelse af en forvaltningsmyndighed. En afgørelsessag er en sag, hvor forvaltningen bestemmer over borgeren eller forpligter borgeren, dvs. giver tilladelse, afslag, påbud eller forbud. Afgørelsen er det slutprodukt, som sagen ender med.

Forvaltningsloven er en minimumslov. (Det vil sige, at reglerne kan strammes i forhold til det, der fastlægges i loven)

God forvaltningsskik

Forvaltningsloven fastsætter en række lovbestemte minimumskrav til sagsbehandlingen, men herudover gælder der en række uskrevne forvaltningsretlige principper: For eksempel at borgerne skal behandles lige og venligt, at breve skal skrives i et klart og forståeligt sprog, at fejl og sjusk skal undgås og at sagsbehandlingen skal være rimelig og foregå uden unødigt forsinkelse.

Disse ikke-lovbestemte principper for god forvaltningsskik er navnlig udviklet i Ombudsmandens praksis. Nogle af disse regler og principper findes i Justitsministeriets vejledning til forvaltningsloven (af 1986).